

"מאורות שלום"

עלון שבועי שע"י מוסדות קאמרנא בעיה"ק חברון תובב"א
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

בס"ד פרשת וישב		
כ"א כסלו התשע"ב שנה ו' – גליון 272		
נא לא לקרוא בזמן התפלה – טעון גניזה		
זמני הדלקת הנרות ומוצ"ש שק		
הדלקת נרות		
קריית ארבע	16:07	17:18
ירושלים	16:02	17:17
באר שבע	16:17	17:19
תל אביב	16:16	17:18
לע"נ שמעון עופר בן מאיר ז"ל		

מאורות רבותינו

וַיֹּאמֶר אֶת אַחֵי אֲנֹכִי מִבְּקֵשׁ הַיָּדָה נָא לִי אִיפֹה הֵם רְעִים (לו טז).

רצה לומר 'ויאמר' השכינה הקדושה, 'את אחי' אהבת בני ישראל זה לזה באהבה ואחוה באמת, בלי שום פניות חיצוניות, ואהבה זו יהיה ע"י 'אנכי' שהיא התורה הקדושה, ולא אהבה חיצונית, 'מבקש' שזאת מבקשת השכינה הקדושה מאת בני ישראל הקדושים, 'הגידה' כשידברו בני ישראל הקדושים זה עם זה לא יהיה אלא 'נא' שהיא תפלה עבורי, היאך יהיה ראוי ונכון להתפלל לפני השכינה הקדושה, 'איפה הם רעים' שזאת תלוי בראש הדור, כשיש לבני ישראל רועה טוב אז בודאי יש להם אהבה ואחוה, וכל הדבורים שלהם אינו אלא נא שהיא תפלה, היאך להתפלל להעלות השכינה למקומה הראשון.

(בן ביתי' מרבינו אליעזר צבי מקאמרנא)

מאורות הפרשה

לע"נ אסתר בת אליעזר ז"ל

מספרים על הרב אליהו דוד רבינוביץ' תאומים זצ"ל, שכשמת בנו והרבנית הרבתה בבכי, אמר לה "אם היית לומדת גמרא היית מפסיקה לבכות, והסביר, שכשלומים גמרא ישנם הרבה קושיות חזקות, ואף שאין יודעים לתרצם, ממשיכים ללמוד, משום שאנו מבינים שדברי חז"ל הם אמיתיים, ואנו מקוצר שכלנו איננו מבינים". בפרשה קיימת תחושה של נפילה מאיגרא רמה לבירא עמיקתא. בפרשה וישלח קראנו על כניעת שרו של עשו, שמברך את יעקב ומודה לו על הבכורה והברכות, אחר שראה שלא יכול לו, "כי שרית עם אלקים ועם אנשים ותוכל". עשו מכיר בזכותו של יעקב על ארץ ישראל, "וילך אל ארץ מפני יעקב אחיו, כי היה רכושם רב משבת יחדו וכו' וישב עשו בהר שעיר". ויעקב ביקש לישב בשלוה – "וישב יעקב בארץ מגורי אביו", והנה קפץ עליו רוגזו של יוסף. לכאורה מהדהדת השאלה מדוע יעקב אבינו ובניו עוברים תהליכים כאלה, מעברים קיצוניים של מתח וחרדה, וסוף סוף, כשהגיע הרגע המיוחל שבו אפשר לישב בשלוה, ללא לבן, עשו, ושאר מרעין בישין נופלת על יעקב צרת יוסף? על כך עונה המדרש "כי אנכי ידעתי את המחשבות, שבטים היו עסוקים במכירת יוסף, יוסף היה עסוק בשקו ותעניתו, ראובן היה עסוק בשקו ותעניתו, ויעקב היה עסוק בשקו ותעניתו, ויהודה היה עסוק לקחת לו אשה, והקב"ה היה עוסק ובורא אורו של מלך המשיח". גם בחיי היום יום שלנו, יש זמנים שאנו מרגישים שאנו נופלים מאיגרא רמה לבירא עמיקתא, והיאוש מחלחל והאמונה בקב"ה מתערערת ח"ו, והשאלות מנקרות "למה לי", "ומדוע דווקא עכשיו" וכדומה להם, אשר על כן, באה פרשתנו ללמדנו דרך אמונה מהי, ודרכי התמודדות עם זמני משבר. "ביקש יעקב לישב בשלוה", בעולם הזה השלוה היא ההתמודדות, חיזוק האמונה מידי יום ביומו. פרשה זו באה ללמדנו יסוד חשוב באמונת ההשגחה האלקית, כי כל מה שהקב"ה עושה הכל לטובה. כנאמר: "אתם חשבתם עלי רעה, אלקים חשבה לטובה", ועלינו להמשיך ולהאמין לקוות ולהתפלל שהקב"ה יגלה את עינינו ומבין את הקורה אתנו כלימוד הגמרא, וכדברי הרב האדר"ת זצ"ל: "ואף שאין יודעים לתרצם, ממשיכים ללמוד, משום שאנו מבינים שדברי חז"ל הם אמיתיים, ואנו מקוצר שכלנו איננו מבינים". ועל אחת כמה וכמה דברי ה' אמיתיים ואנו קצרה רוחנו מהבינם.

חדש
עלון "פינוק לשבת" לילדים בהוצאת בית מדרשנו. ניתן להורידו בקישור הבא – http://www.ohrshalom.net/Shabbat_treat.htm

העלון יוצא לעילוי נשמת יצחק בן משה ורעייתו אסתר בת אלעזר ז"ל ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת חיילי צה"ל שמסרו נפשם על קידוש ה' ת.נ.צ.ב.ה.

מאורות "מעשה שלום"

הוא מוצאת והיא שלחה אל חמיה לאמר לאיש אשר אלה לו אנכי הנה ותאמר הכר נא למי החתמת והפתילים והמטה האלה (לח כה). לכאורה קשה הלשון של הפסוק הקדוש הזה, למה אמרה לו תמר בלשון 'הכר', כי היה צריך לומר 'ראה נא למי'. ואפשר לרמז כי איתא במדרש רבה (ב"ר פה יא), 'היא מוצאת' א"ר יודן מכאן שנאבדו, והמציא הקב"ה אחרים תחתיהן. ופירש המתנות כהונה וזה לשונו, שנאבדו גרסינו, ופי' הסימנים נאבדה ממנה, והקב"ה המציא לידה. ולפי זה אפשר לפרש, שלכן ביקשה תמר מיהודה בלשון 'הכר', לומר שאפילו שבאמת זה לא שלך כי נאבדו, אבל הרי הקב"ה המציא אחרים תחתיהן, ולכן לא אמרה ראה שפירושו ראה בעיניך מה שנתת לי, רק אמרה בלשון הכר שפירושו הבנה ושכל, שהקב"ה המציא אחרים תחתיהן.

(מעשה שלום' מרבינו שלום מקאמרנא)

מאורות סיפורי רבותינו זיע"א

ויאמר לו לך נא ראה את שלום אחיך ואת שלום הצאן והשבני דבר וישלחהו מעמק חברון ויבא שקמה (לז יד). פרש"י, מקום מוכן לפורעניות וכו'. שמעתי מכ"ק אדמ"ר כבוד דודי הרה"ק רבי אליעזר צבי מקאמרנא זללה"ה, וכן שמעתי כמה פעמים מכ"ק אדמ"ר הרה"צ רבי אברהם מרדכי קלינבערג ז"ל. שרבינו הגה"ק רבי יצחק יהודה יחיאל מקאמרנא זיע"א, היה נוהג לשהות בימי הקיץ בעיר המרחץ טריסקאוויץ. פעם אחת היה שם ביחד עם הרה"ק רבי אשר מסטאלין זללה"ה, והרה"ק הנ"ל היה אצלו, ומחמת חולשתו לא היה יכול רבינו לבוא בחזרה עד יום נסיעתו. וכאשר בא אצלו, נתן לו קוויטל עם אדום זהב, ולקח את בנו יחידו הרה"ק רבי ישראל מסטאלין שהיה אז כבר חמש שנים על זרועו, וביקש ממנו לברכו, וכן עשה ונשקו על מצחו. ואח"כ התחיל להראות לרבינו כתבי יד יקרים יקרי הערך מתלמידי האר"י ז"ל, ושם היה ג"כ הכתב מעשרה תלמידי האר"י ז"ל, שקיבלו את הרה"ק הרח"ו ז"ל לרב עליהם, וחתמו כולם בהבטחה גמורה, שלא יגלה להם הסוד כמו שעשה הרח"ו ז"ל לרבו האר"י ז"ל, אשר מי שיגלה הסודות האלו ישבוק לן חיים כידוע. ואח"כ הראה לרבינו י"ד קמיעות שהביאה לו זוגתו הרבנית נ"ע, מזקינה הגה"ק המגיד רבי ישראל מקאזניץ ז"ל, וביקש מרבינו שיאמר לו סגולת כל אחד ואחד, והשיב לו שאינו יודע, והשיב לו הרה"ק מקארלין שלא יניח אותו עד אשר יגלה לו, ואחר כמה הפצרות התחיל רבינו לומר לו, ועל כל אחת ואחת כרך פיתקא, ורשם עליה סגולתו. ובתוכם היתה אחת שהשיב לו רבינו: זאת אינני יודע, אמר לו הרה"ק מקארלין: לא יועיל לך כלום, עד אשר תאמר לי גם זאת, ומחמת שאין מסרבין לגדול הוכרח רבינו לגלות לו, ואמר שזה הוא שמות הטומאה ר"ל, ואמר לו סגולתו. ואח"כ שאל רבינו את הרה"ק מקארלין, מתי יסע כבוד תורתו לדרכו, והשיב לו ביום מחר, ואז היתה ר"ל החולאת הידוע לא עלינו שולטת, וביקש רבינו שיסע עמו ביחד, ובעה"י יעבור הכול בשלום, והשיב לו הרבי מסטאלין שחסר לו עדיין אלף רובל כסף להוצאות הדרך, והבטיח לו אחד מנגידי עיר דראהביטש להביא לו ביום המחרת, אבל רבינו הפציר בו מאד עד שבכה, שיסע עמו בצוותא חדא, ולא הועיל. ונסע רבינו לדרכו לבד, וציוה לכל הגלויים אליו שנסעו בכמה עגלות עמו, שלא יעמדו בעיר דראהביטש, עד איזה כפר שהוא כמו פרסה וחצי לפני קאמרנא, ליד המעיין ההולך שם, ולא יטעמו בשום מקום בכל הדרך הנ"ל. והוא ובניו נסעו דרך העיר, ועמד לפני הרב אבדק"ק דראהביטש על רבע שעה, ולא טעם כלום שם, ונסע לדרכו עד שבא לכפר הנ"ל, אז הלכו לפוש אצל אחד מאנשי שלומו. וטעמו שם איזה משקה והלכו לדרכם, ונתן שבח להש"י אשר עזר לו שנסע בשלום, וזה היה ביום רביעי. והנה דרכו בקודש של רבינו היה בימי הקיץ, להתפלל ערב שבת קודש במוקדם האפשרי, וכמה פעמים כשבאו לשבות חסידיו על שבת קודש באו כשכבר אחז רבינו באמצע קבלת שבת קודש. והנה בערש"ק זו כשבא רבינו לביהמ"ד שלו קודם מנחה, לקח הטלית על כתפו והלך אנה ואנה, ומקומו היה בקרן מזרחית צפונית, ובנו הרה"ק רא"צ זיע"א, עמד בזווית השני, ובא רבינו עד לבנו, ואמר: הקיסר ניקאליא אמר, שעדיין לא נולד החץ שיגיע לו, ועשה תיכף הברכה 'להתעטף בציצית', והתחיל להתפלל ברשפי אש כדרכו. והעולם ששמעו זאת תמהו איש אל רעהו, כי לא היה דרכו בכך, ובפרט קודם הכנסת שבת קודש בעטיפת הטלית. וכמו שעה באו כמה עגלות עם חסידים מדראהביטש, וספרו שהרה"ק רבי אשר מסטאלין בא לשם ביום חמישי, ושבק לן חיים שם, ואז הבינו את רוח קודשו של רבינו מה שאמר להם, ומה שהפציר בו ליסע עמו.

חדש - עלון פינוק לשבת לילדים בקישור הבא - http://www.ohrshalom.net/Shabbat_treat.htm

העלון יוצא לעילוי נשמת

משה בן יוסף	נעמי בת חיים	שרה בת חיים	אברהם בן חיים	ציון בן אברהם	עזרא בן יוסף	אברהם בן יוסף
ז"ל	ז"ל	ז"ל	ז"ל	ז"ל	ז"ל	ז"ל

גם, להקדיש עלונים ושיעורי תורה ללא שום תמורה - צור קשר בדוא"ל - info@ohrshalom.net